

[Asger Jensen.]

Derfor er det meget naturligt, at de bedre satses er nøje knyttet til en mere effektiv arbejdsanvisning. Forretningsverdenen eller andre, der yder kreditt, kan ikke være tjent med, at bunden slås helt ud af mange hjemøkonomi, fordi der indtræder en kortere eller længere arbejdsløshedsperiode. Og samfundet kan heller ikke være tjent med, at der hos de ansatte er en sådan frygt for arbejdsløshed, at den nødvendige automatisering og rationalisering af virksomhederne derfor bliver forhalet.

Det er måske heller ikke helt tilfældigt, at det i § 2 foreslås, at satsene for medlemmer, der har mindre end 15 års anciennitet, højst kan udgøre 35 kr. indtil 31. marts 1968, nemlig det tidspunkt, hvor man regner med at arbejdsanvisningen helt vil overgå til de offentlige arbejdsanvisningskontorer. Efter lovforslaget vil hverken medlemmerne eller arbejdsgiverne komme til at bære en del af byrden ved højere arbejdsløshed, men det bliver alene statskassen, der må påtage sig denne byrde.

Alle her i folketinget er jo enige om at føre en politik, der kan bevare den højest mulige beskæftigelse, men erfaringerne fra andre lande kunne tyde på, at viljen hertil ikke er tilstrækkelig, og derfor kan arbejdsministeren vel næppe give garanti for, at der aldrig mere her i landet vil forekomme en øget arbejdsløshed. Det kontingent, der fremtidig skal betales, kunne animere nogle af kasserne til at ophøre med at være statsanerkendte for derefter selv at kunne fastsætte deres kontingenter, men da man ikke kan få en garanti for, at der aldrig mere bliver større arbejdsløshed, og da der også efter min mening bør være en vis solidaritet mellem kasserne, synes jeg, det er rigtigt med den bestemmelse, der går ud på, at en kasse først kan få refusion fra statskassen nogle år efter, at den på ny er blevet anerkendt. Der vil jo nok fra nogle sider være betænkelighed ved at ophæve de såkaldte karenstage, men da den præventive virkning for arbejdsløsheden er meget ringe, men administrationen byrdefuld, så må det vist alt i alt siges at være en fornuftig ændring.

Det konservative folkeparti vil stille sig velvilligt over for de foreslåede ændringer, men det er klart, at vi lægger betydelig vægt på § 4 i lovforslaget. Det kan forhåbentlig

umiddelbart tiltrædes af alle, at med de højere understøttelsessatser må følge den mest effektive arbejdsanvisning. Jeg er for min part heller ikke i tvivl om, at langt den største del af lønmodtagerne vil være enige heri, og det er min erfaring, at arbejdsnævnet i langt de fleste tilfælde har været enig om at holde justits, såfremt der var en tilbøjelighed til arbejdsvægning. Jeg tror derfor ikke, at lovændringer er påkrævet for nærmere at præcisere, hvad der er arbejdsvægning, og hvornår medlemmerne ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet i lovens forstand.

Det er klart, at de højere satses må bevirke, at administrationen nærmest må se det som sin opgave at stramme den praksis, der hidtil er fulgt. Da der ikke i lovforslaget er taget stilling til, hvilket kontingent de medlemmer af kasserne, som ikke er medlemmer af den faglige organisation, skal betale i administrationsudgifter, må jeg forstå det sådan, at alle medlemmer skal betale det samme beløb til administrationen. Jeg vil gerne bede om ministerens bekræftelse på, at det er sådan, som jeg håber, at det overkontingent, der betales af disse medlemmer, nu skal bortfalde, så der kan finde en ligestilling sted.

Det er jo ingen hemmelighed, at det konservative folkeparti ønsker at gå endnu videre med rationalisering af arbejdsløshedsforsikringen. Vi må finde det helt uidsvarende, at der findes mere end 4.000 afdelinger af de forskellige kasser, som oprettholder en særskilt administration. Der kan i en mellemstor købstad være omkring 30 kontorer eller udbetalingssteder. Det kan naturligvis forenkles. Det er rimeligt, at der er et kontor inden for et ikke for stort område, så ingen skal have for langt til kontoret, men der er ingen begrundelse for fortsat at opretholde praktisk talt et kontor for hvert fagområde i hver by. Jeg ved jo nok, at der ikke på den måde, statstilskuddet regnes ud, ydes tilskud til selve administrationen, men det er selvfølgelig underordnet, hvorledes beregningsmåden er, for det kan aldrig være i samfundets interesse at opretholde en forældet administration, som hverken medlemmerne eller andre i samfundet har nogen gavn af. Jeg skal dog ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind på, om en rationalisering skal ske ved